

ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆՔ

ԿԱՅԻՈՍ ԳՐԱԿՔՈՍ

ՈՂԲԵՐԳՈՒԹԻՒՒՆ ՎԻՆԿԵՆՏԻ ՄՈՆՏԵՍԹ

—❖❖(ՏԵՍ ՀԱՏՈՐ ԽՋ. ԷՋ 348)❖❖—

ՀԱՆԴԵՍ ՀԻՆԳԵՐՈՐԴ

ՏԵՍԻԼ ԱՌԱՋԻՆ

ԼԻԿԻՆԻՍ

Ի՛ տըխուր լուսթիւն, ո՛հ, քանի՛ դառն ամայի.
Ոտեանս այս բարձ և թող, ուղիք թափուր են համակ,
Եւ ոչ զայլ ոք յանցուդարձս ընդ նոսին աչք իմ դիտեն,
Բայց ըզգէմիս թախծալից և եթ ծերոց ահաբեկս,
Յարտօսր հարեալ աղի, և յունկն իմ ոչ հասանեն՝
Բայց ողորմ հառաչանք մարց, և հարսանց հեծեծանք.
Ոյց կական բարձեալ աղերս 'ի ճիչ 'ի կոծ գերայխար,
Ջորդիս և զամուսինս անձնիւր հայցեալ պաղատին...
Ո՛հ, և ես ինքն աստանօր հեծեմ, յերկնից թախանձեմ
Ջանգուլն այն՝ որ ելիք զիս լալագին յարտասուս...
Ո՛հ, այո, անկարեկիրըդ դու, թողուլ լըքանել
Ճուժեցեր զիս, հանդուրժել կարացեր, քալիդ կայէ...
Ի նանիր արտասուք իմ և ողբոց հառաչանք,
Իսկ արդ ո՞վ ոք մարթացի ասել ինձ ուր շըրջիցիս,
Եւ կամ ո՞ւմ ումեք, եղճեկ, պատմել կայցես կենդանի:

ՏԵՍԻԼ ԵՐԿՐՈՐԴ

ԼԻԿԻՆԻԱ ԵՆ ԾԵՐՆ՝ որ յԵՐՐՈՐԴՈՒՄՆ ՀԱՆՂԽԻ, 'ի բաց դարձուցաւ
նելով զպատանեակն իւր՝ յաղմըկէ ԱԼԵՆՍԻՆԵԱՆ լերին:

Ծերն

Ա՛խ, որդեակ իմ, փարեղի ասեմ, որդեակ սիրասուն,
Ո՛հ մի, մի կացցես ընդդէմ ինձ. աղէ տուր զսուրդ 'ի բաց,
Յանձն 'ի դողդոջուն ձեռս իմ՝ զու զնոյն արասջիր:
Քաւ քեզ զայն, խելայեղդ, յեղբարցդ արիւն շաղախել,
Ձի եղբարք քո են ոսոխքն՝ որոց ընդդէմ խիզախես...
Աստուածքըն, տեսանես, մեզ հակառակ մարտընչին,
Եւ հոյլք մեղանաց հռովմէական քաղաքիս՝
Կապեալ հրամանօք բաշխից՝ յերկունս հասուցին
Ձյղացեալն հռովմէական ազատութեան զժամ յետին:
Գերապանչն իսկ արութեան Գրակքեայ անկար է համբուն
Փըրկութիւն նորին. և դու զայն, խելացնորդ, իշխիցես...

Լիկինիա (մեկուսի)

Սարսուիմ ես բովանդակ... յոտից ցըզլուխըս դողամ...
Հարցանել կամիմ... և բանք իմ ըստ շըրթունս չեւանեն:

Ծերն

Ո՛հ, մի ես, եկեալիր, որդեակ, գայջիր եհ ընդ իս.
Անձկալիդ իմ, միայնակ նեցուկ կենացս հիւժեղոյ.
Ե՛կ առջիր ընդ իս 'ի յոգրս ըզկործանումն հայրենեաց,
Մեռանել 'ի ցաւոց, այլ անարատ մեռանել:

ՏԵՍԻԼ ԵՐՐՈՐԴ

ԼԻԿԻՆԻԱ

Երկընեանդ անշուշտ բախտին Գրակքեայ զիտակք էին քաջ.
Իսկ ընդէր ուրեմն ոչ կալայ զնոսին հարցանել...
Ո՛հ, և զի է զի քիտորն ցուրտ ճակատս իմ վիժէն...
Հիմ, աստուածք անագորոյնք, աղէ դոգէք՝ առ իմէ
Պաղատանք հարց 'ի սըրտի որդուց լինին գամագիւտ,

Իսկ 'ի սիրտ առն՝ արտասուք հարսանց չիցեն խորամուխ...
Այլ զինչ այս տղադակ խառնաշրփոթ արհաւիրաց...
Ձինչ թընդիւնք ձայնից ընդ օդս այս 'ի հեռուստ... Հռովմ ողջոյն
Սարսուեալ գողցես դղըրդի... Ե՛հ, և զինչ... Մայրս աւասիկ:

ՏԵՍԻԼ ԶՈՐՐՈՐԴ

Կ Ո Ռ Ն Ե Լ Ի Ա Ե Ի Լ Ի Կ Ի Ն Ի Ա

Լիկիևիա

Ո՛վ մայր իմ, ռւր իցէ կայիոս, ազատ է, ո՞ղջ է՛,
Ոչ տայ ինձ պատասխանի. տագնապալիցն իւր այն գնացք,
Դալկահար դէմքն և լուրթիւն, եղճակ, պատմեն իսկ յայտնի
Ձի մեռեալ է ամուսինն իմ... ո՞վ օգնէ ինձ... նուաղիմ...՝

ՏԵՍԻԼ ՀԻՆԳԵՐՈՐԴ

ԼԻԿԻՆԻԱ եւ ԿՈՌՆԵԼԻԱ, որ մտանէ՝ բարձեալ 'ի գիրկս իւր զմանկիկն
Կայիոսի, եւ զնետ նորա ազատագրեալն ՓԻԼՈԿՐՈՏԷՍ:

Կոռնելիա

Երթիցո՛ւք, զհետ իմ գայլիւր, հաւատարիմդ 'ի ծառայս...
Ձինչ հայիմ... դառնութեամբ ցաւոց ընկճեալ զեղիկիս...
Եւ արդ զինչ գործեցից... մհ, փլըկրատէսդ իմ, առ զսա,
Ա՛ռ դու զանմեղուկըս զայս, ընթա՛, սլացիր օն,
Ա՛ծ ողջամբ զինքն 'ի ծածուկ 'ի յապարանս անդ. կրասսեսայ...
Ո՛հ, թըռիւր, սլացիւր, 'ի սէր քոյին զնա յանձն ես առնեմ...
— Արի՛, դուստր իմ, յոյս 'ի սիրտդ անկցի, դեռ ողջ է կայիոս:

Լիկիևիա

Դեռ ո՞ղջ կայիոս, և ռւր է, և զի՛ ոչ տեսնեմ,
Եւ ընդէր չիցէ նա 'նդ քեզ, աղէ խօսեանց:

Կոռնելիա

Ո՛վ դուստր իմ,
Ո՛հ, և զինչ իցէ ասել ինձ զի սփոփանք քեզ լիցին,

1. Կոռնելիա տագնապալից հատեալ անցանէ զհանգէս տեսլարանին առանց ինչ
պատասխանի առնելոյ:

2. 'Իողջողուն թալկացեալ անկանի զաստիճանօք տրիբունական բեմին:

Եւ մի պատրանաց համայն արկցեն զքեզ 'ի վարմ...
 Ոռոգեալ արեամբ զեղուն են ճանապարհք յԱւենտին,
 Ընդ ամբոխն ու 'նդ ծերակոյտըն մոյի ռազմն արիննուշտ,
 Եւ վրճոեալ սահմանեցի 'նդ հուպ թէ նըզմս համօրէն
 Կարդայցեմք մեք ընդ մերոցս արգանդից բերլս բեզուն,
 Թէ որդին աղատութեան և կամ ըստրոնկս և գերին
 Հարսանց հռովմայեցւոց իցէ յլենալ յայսմհետէ:
 Այլ այժմիկ 'ի ժամու աստ՝ խոր նիրհեն բնաւ օրէնք.
 Եղերանց սոսկ թօթափեալ զքուն, և 'ի բռին զսոսկալի
 Վառեալ զարդարութեան զպողովատիկըն զերկաթ,
 Ընդ Հռովմ՝ ռդլոյն սրարշաւ զեռան, յորդեն, հարկանեն,
 Մահու տան ճարակ զազատասէր վեհ 'որեարն...:

Լիկիւնիւ

Եւ զի՛նչ կամիս ասել. իսկ արդ Կայիոս...

Կռնեղիւ

Լիւր դու ինձ,
 Լեր արի, և զսիրտդ ընդգէմ դըժնէ բախտին պընդեսլիր. —
 Գիտես քաջ՝ զի պատուոյ իւրում սլացաւ նա պաշտպան՝
 Ի լեառն անդ Աւենտին, առ ժողովուրդըն խօսել,
 Եւ կարճել զԴրուստի, զկաշառաբէկն Հռաբիրեայ
 Զանարդ զըրպարտչացըն բամբասանս լուտանաց,
 Եհաս անդր, և անզէն համակ մարմնովն յամբոխին
 Կուռ վառեալ լոկ վահանաւ ամբըծութեանըն սըրտի,
 Խօսեցաւ, և զգաւաճանս իւր պապանձեալ կարկեցոյց,
 Երեւել իմ անդանօր՝ 'ի զլուխ աժ զայլն ամենայն,
 Զի և ես ինքն անվեհեր չոքայ, զվտանգօք քամահեալ:
 Եւ էր իսկ ամբոխին հանդարտեալ բուռն յուզմանէ,
 Մինչ անդրէն զայն բորբոքեալ վառեաց փուլուիտս 'ի զայրոյթ.
 Ինքն համակ կոտորածիս այսմիկ զըրգուիչ հեղինակ,
 Ինքնին ևս ըսպանդից նորին 'ի թիւս արդ անկեալ,
 Արդ ի խռան անդ շըմորեալ խուժանին քոյդ ամուսնոյ,
 Պատրել զքեզ չառնում յանձն, է իսկ կենացըն վտանգ մեծ,
 Ընթացայ ես 'ի վահան զմայրենի կուրծս իմ զինել,
 Եւ սուսերբըս զոր կըրեմ՝ վառել գէթ զաջ իւր 'ի զէն.
 Խուռնախիտ սակայն զամբոխըն խոչընդոտն ինձ գըտեալ,
 Արգեւայ, և ամենուտ զինե զաշոյնս և նիզակս,
 Եւ խոցեալս և խողխողեալ տես 'ի քըլթիւն անդ ական,

Եւ ուղիք համայն զղընացս իմ աստանօր ձրգեցին,
Այլ 'ի զէնս անդ վառելոց արիապէս ռահ հորդեալ,
Եւ զէնքն ինձ արահետ պատկառանօք մատուցին,
Մինչ անդէն դեռ 'ի նախճիրս, յողորմ 'ի ճիշ արհաւրաց,
Այս դը ընթացեալ դիմէ և այն խուսափէն,
Մինչ և իմ ըզվելարեայ քերեալ դեռ զջուրսն ամենածիր,
Գրտմնեալ զարհուրանօք զընթացս այսրէն ճէպէի,
Տեսի քաջ 'ի բացեայ... ով Տէր, տեսիլ զինչպիսի...
Ո՛հ, և զինչ է զոր պատմեմս... եղճակ...:

Լիկինիա

Ո՛վ մայր իմ, մի զիս,
Մի զիս աղեկէզ առնեմ, յառաջ վարեալիր,
Եւ զինչ տեսեր, ասան, զինչ օն տեսեր:

Կոռնելիա

Ո՛հ, զուստր իմ...

Նիզակս և սակերս և մերկացեալ սուր գաշոյնս,
Եւ զժանտ ծերակոյտն և ռահվիրայս և զինուորս,
Եւ զլուս յառաջընթաց զընդին զահեղն Ոպիմէ.
Իմանաս քաջ յով ընթացք նորին, և զոյր ուրուք լանջս
Այդքան զէնք քինախանձ, այդքան բարկութիւն խընդորիցեն...
Այլ, ո՛հ, մի յուսակըտուր ցաւոց յանդունդս անկանիր.
Են են մեծ վտանգք ամուսնոյդ կենաց, այլ մեծ ևս իցեն
Արութիւնք իւր, աներկրայ լեր, են յերկինս անդ Աստուածք:

Լիկինիա

Են այո, այլ ոչ արդարք. և յո՞ր աստուածս, ով մայր իմ,
Դեռ ևս յոյս իցէ ունել. աղէ յաստուածան յայնոսիկ
Որոց դէմ իսկ յանդիման սպանաւ անմեղ քոյդ Տիրեր,
Յայսցանէ կամիցիս ուրեմն ինձ տկն արդ ունել
Փըրկութեան ամուսնոյս իմոյ, 'ի դիցս յայսցանէ:
Վաշ, աւաղ ինձ լըքելոյս. եղճակ, կայէ, քեզ եղճակ...
Առ ով որ արդ աղերս արիւից հայցել ևս ըզնոյն,
Եւ կամ ո՞ւմ ումեք այժմիկ քեզ 'ի թիկունս հասանել.
Ի վաղերոց զայդ հեշտագոյն պաղատախառն ինձ հայցել,
Առ հողմըս մանաւանդ առնել աղերս փըրկութեան,
Ըզմըրըրիկս և զանդունդ ծովուց 'ի դոյն հրաւիրել,

Զորս հատեալ քաջայանդուզն՝ այսրէն սլացար յօգնութիւն
Ըզէռովմ նըւաճեալ՝ յազատութեան փառս հանել...
Ո՛վ դառն հայրենեաց սէր, լաւութեան վարձք զըժնեայ...
Եւ արդ, յով ուրեք, եղնակ, իցէ զգընացս իմ ուղղել
Զի մի գկորուսելոյ ցանգ զամիւսնոյս յիշատակ
Հետամուտ ինձ ունիցիմ... Աստ զիրաւունս ամբոխին
Որոտայր նա 'ի տեղույս՝ յահ ու 'ի կորուստ խեռելոց,
Անդանօր ժողովուրդն համայն զնա հայր իւր ձայնեաց,
Անգ ազգաց ազգաց հրեշտակք ըզնա փըրկիչ կարգացին,
Բարերար ամենեցուն, ամենեցուն յոյս, նեցուկ,
Եւ, ոհ վատք, ամենեքին լըքեալ թողին զինքն այժմիկ...
Տի՛ տն, դուք ինքնին, Հռովմայ դուք բլուրք, արիք զարթիջիք
Առ 'ի վրէժ յարերուք անմեղութեանն ընկճելոյ,
Դիւրդեալ թօթափեսայիք ըզկողըս ձեր, հիմնյատակ
Քանդեալ աւերեցէք զքաղաքըս զայս ամբարիշտ,
Զորջացեալս 'ի բրոնաւոր և յապաշնորհ բիւր ժանտից.
Այլ և զիս իսկ 'ի վերայ նոցունց, և զիս ինքնին, ոհ,
Թաղեսլիք անդ 'ի յաւերսն իւր:

Կոռնենիա

Պատառէ զաղիսն իմ:

ՏԵՍԻԼ ՎԵՑԵՐՈՐԴ

Առաջին ՔԱՂԱՔԱՅԻ. որ տազնապաւ 'ի բաց խուճապէ,
Եւ ԱՌԱՋԻՆՔՆ:

Քաղաքացիև

Ո՛վ կին դու, զի՛նչ առնես. կախի զօրդույ ըսմմէ մահ.
Առ 'ի գին արծաթոյ եղաւ գլուխ իւր, ոչ գիտես: (խօսէ 'ի բաց)

Լիկինիա

Երկինք, զի՛նչ է զօր լուսայ:

Կոռնենիա

Զի՛նչ ինչ ասաց. որդւոյս գլուխ
Ապիրատ մարդասպանի հանգոյն վարձու կըշռեցաւ...

Հոմիմ անգութ, շնորհ առ զըժենայ դառն անարգանսըդ կալայց,
Դարձ յողիս իմ հուսկ ուրեմն առնէ նախկինս արութիւն,
Յիս ինքն հուսկ ապա հասու լեալ՝ ճանաչեմ՝ զիս այժմիկ.
Ե՛լ, ճն, ե՛լ, մայրենի երկիւղ, սըրտէս այս 'ի բաց.
Ե՛կ, գուստր իմ, եկ ընդ իս. խրախոյս, ընդ իս, ճն, գայլիր:

ՏԵՍԻԼ ԵՕԹՆԵՐՈՐԴ

Երկրորդ ՔԱՂԱՔԱՑԻ, ըստ օրինակի առաջնոյն զարհուրանօք
ի բաց փախելով. եւ ԿՈՌՆԵԼԻԱ եւ ԼԻԿԻՆԻԱ:

Քաղաքացիկ

Ըզտեղի կալլիք, կանայք դուք, մի զայդ սեամսդ անցանէք,
է՛ անշուշտ ամենուրեք մահ, կոտորած և արիւն:

Կոռնելիա

Իսկ որդիս իմ...

Քաղաքացիկ

Եղկելի մայր, ոչ ևս է քեզ որդիս — (խոսեւ 'ի բաց)
(Լիկինիա առ սաստիսքեան ցառոցն ինչայեղի)

Կոռնելիա

Առ իմէ՛ դարձեալ դողամ ես, առ իմէ՛ դիզացեալ
Խըրձանան 'ի ճակատուս հերքս իմ, և ցուրտ յիս սարսուռ.
Յերակունս արդ սողոսկի գնայ. արութիւն իմ, մի՛ զիս,
Մի՛ զիս լըբաներ:

ՏԵՍԻԼ ՈՒԹԵՐՈՐԴ

Երրորդ ՔԱՂԱՔԱՑԻ, ԿՈՌՆԵԼԻԱ եւ ԼԻԿԻՆԻԱ:

Քաղաքացիկ

Խընդա դու, կին՝ զերափառ,
Ազատ է որդիդ:

Կոռնելիա և Լիկինիա

Ո՛հ, ցընծութիւն...

Լիկիհիա

Այրն իմ ազատ...

Կոռնելիա

Որդեակն իմ, պատմեսցիր աղէ...

Լիկիհիա

Պատմեա, խօսեսցիր,
ի նոր կեանս ահա դառնայ հոգիս 'ի լանջս իմ՝ լրսել:

Քաղաքացի

Հետամուտ 'ի կրետացի վաշտէն՝ զանցնիւր պաղատէր
Սուսերի միոյ զչնորհըս՝ մեռանել զմահ քաջի.
Այլ ապախտ հայցուածոցն՝ յարութեան ճիգն յուսահատ
Առ ոսոխս իւր դիմագրաւ արկանէր զանձն եղկելին,
Արհամարհ զկեանս իւր եղեալ, անփոյթ զոգւոյն արնէ:
Այլ անդէն առետեղ բարեկամացն ապրելոց
Անդուլ անդադար յորվակի պաղատանք
Յետս 'ի դառն խորհրդոց մրտացն ըզնա կացուցին.
Եւ պարտք սրբաանուէր ուսուցին զանձն պահել
Յօգուտ հայրենեաց, որոյ պատուէրք հրամանի՝
Կեալ մեզ սահմանեն, մինչ անօգուտ մեռանել՝
Գործ է վատութեան, իսկ կեանք՝ հանդէս քաջարի:
Յաղերս այսքան բըռնադատ յայնժամ, այլ ոչ ինչ յօժար,
Գարձ ընդ կրունկն՝ 'ի սրբաանուէրն ետ խոյս յանտառ կատա-
[ղեաց...

Կոռնելիա

Եւ զինչ է զոր պատմեսդ, այր դու, առ մայրըն Գրակքեանց.
Փախուստ ամօթալի զերծոյց ըզկեանքս որդւոյս:

Քաղաքացի

Վատչուէր գահճաց 'ի ձեռս ուրեմն՝ անարգ ես ոգւով՝
էր նրմա զայնքանի ազնւագութ թողուլ կեանս:

Կոռնելիա

Իսկ քո յայնժամ հարկանել՝ չըկայր ուրեմն սուսեր :

Քաղաքացիին

Սուսերն առ թըշնամիս, առ բարեկամս՝ արիւն իմ,
Զոր և, կին դու, կամակար տայի՝ հայցեալ զայն յինէն : —
Այլ զոյգ Ոպիմեայ կատաղի գունդ պատրելաց,
Եւ կրետեան աղեղնաւորքն իւր նետաձիգք անողորմք
Ընդ փախուստ Կայեայ գըրգռեալ մոլենախանձ բարկութեամբ,
Կոտորածիս ժանտաժուտ ածեն թափեն մերայնոց,
Եւ զհետ փախըստէիցն՝ առաքեն զմահ նետասլաց .
Պոմպոնեայ և Լիկինիայ եեթ ընդգէմ կան նոցին
Լանջքն արիասիրտ 'ի Սուրբիկեանն անդ բարձու :

Կոռնելիա

Իսկ այլքքն վատասիրտք համայն, վատաց միշտ ամբոխ,
Եւ ցանդ ապերախտ՝ լըքեալ մատնէն զորդեակն իմ :

Քաղաքացիին

Աստուածքն ըզնա, ով կին դու, մատնեցին, քաւ ամբոխն,
Ում վըկայ կացցեն մարմինք մարդկան խոցեալ բիւր և բիւր
Ի ռամկաց դասուէն, Գրակքեայ վասն իրաւանց՝ դիտապաստ,
Եւ խոց 'ի ճակատուէն ու 'ի կուրծ անդ խոց դիտապաստք :
Հոծ և լի Տիբերիս յապուռ մերոց դիականց,
Ոյր 'ի ջուրսն արիւնաներկ՝ աչք յարհաւիրքս քըստմնին .
Եւ յետ այսր ամենայնի... Այլ աղէ լուր զձայն զինուց...
Հայեաց, յամենուստ ահա խուժեն խուսափեն
Խուռն ամբոխ ժողովըրդեան զարհուրագին պակուցմամբ...
Ա՛հ, անշուշտ գայ հասանէ անագորոյնըն բըդեաշխ...
Օ՛ն, փախիր :

Կոռնելիա

Ե՛ս փախչիցիմ. ես պատահել ընթանամ :

ՏԵՍԻԼ ԻՆՆԵՐՈՐԴ

ԿԱՑԻՈՍ, բուռն խուճապմամբ 'ի ներքս դիմելով եւ ԱՌԱՋԻՆՔՆ՝

Կայիոս

Սուսեր մի, ի՞նչ մայր իմ, պաղատիմ, սուսեր մի.
Զի մի՛ վատն այն ըզմահուան իմոյ պարծանքս տարցի՛ :

Կոռնելիա

Բըռնաւորն այն զայդ պարծանս . քաւ, մի լիցի...

Կայիոս

Ե՛հ, մայր իմ,
Սուսեր մի. զոր ունիսդ 'ի ձեռին տուր, տուր առ իս,
Խնայեա յիս, ապրեցոյ յանարգալից մահուանէ՛ :

ՏԵՍԻԼ ՏԱՍՆԵՐՈՐԴ

ՈՊԻՄԻՈՍ ընդ պատրելաց եւ զօրականաց վառելոց, եւ ԱՌԱՋԻՆՔՆ՝

Ոպիմիոս

Ինքն ահա . զէնք ձեր 'ի սիրտս նորին իլցեն, մըխեսցին :

Կոռնելիա (Թափով ձգէ զանձն ընդ Կայիոս և ընդ զօրականն)

Հարուածքդ ունին ընդ սիրտս այս նախ ընդ Թափ անցանել :

Լիկիմիա (զնոյն գործելով)

Եւ ընդ այս, անագորոյնք :

Ոպիմիոս

Զկանայսրդ զայդ, զօրականք,
Ի բաց քարշեցէք բըռնի, հարէք զապիրատն,
Է գլուխ նորին պարգև հասարակաց փըրկութեան.
Օ՛ն, հարէք :

Կոռնելիա

(Ձեռամբ միով զգոյնս իւր ընդ ձորձովն ժածկեալ, և միտովն արագապէս տալով աս որդին զդաշտնն):

Ա՛խ, որդեակ իմ, ասու, մեռի՛ր քաջաբար:

Կայիոս

Ի պարգևս յայս աւասիկ՝ ես ճանաչեմ զքեզ, ո՛վ մայր.
Ի հարուածս յայս դու ծանիր զորդիդ: — (Գնայ զհարովի):

Լիկիւնիա

(Հչելով մեծաձայն՝ անկանի յերկիր կիսամեռ):

Ո՛վ Տէր... մեռանիմ:

Թարգմ. Հ. ԱՅԱՆԱՍ ՏԵՐՈՅԵԱՆ

ՎԵՐՋ

ՓԱՐԻԶՈՒ ԱՇԽԱՐՀԱՀԱՆԴԵՍՆ

ԱՐՏԷՋԸ Թողլով՝ հետեինք հովանաւոր ծառուղւոյն
որ Գեղարուեստից Տաճարը կը հանէ կողմնակի, ու-
րանօր հաւաքեալ է Գաղղիոյ տաճարմէն աշխատու-
թեան արձանաց խումբը և յետոյ նկարքն: Մտնենք
հետզհետէ խուզարկու աչք այն մանր սենեկաց շարքը, որոց իւրա-
քանչիւրն արուեստաւորի մը մասնական ցոյցն կը բովանդակէ: Ան-
համար թուով գողտրիկ և հսկայ արձանաց վրայ գչիրն կարծես
վրձնոյն հաւասար փափկութեամբ իւր զգացման հետքը թողած է:
Անկենդան գաճն և կուճն աստ նոյն կենդանութեամբ՝ թռչնոյ բոյնը
բռնող անմեղ տղու մը գէմբը կը ներկայացունէ քեզ. և ապա քիչ
մօտեցին, որսորդի մը օրհասական տագնապը՝ յանկարծօրէն մօտ
արջու մը ճիրանաց մէջ ըմբռնուած՝ անոր ձագը սպաննած ըլլա-
լուն համար: Նիւթք անթիւ են. առասպելական, զիցաբանական,
կենսագրական, փոփոխակի զուարթ և տխուր արձանաց մէջ յրջե-